

La Humanitat

Any II : Núm. 208

Barcelona, dilluns, 11 de juliol de 1932

Redacció i Administració: Ronda Sant Pere, 11, pral. : Telèfons 24646 i 24647

Impremta: Muntaner, 49 :: Telèfon 31518

Fundador LLUIS COMPANYS

PELS PASSADISSOS DEL CONGRES

Converses caçades al vol

—Es inútil. L'Estatut no passa.
—Però, no veieu el conflicte que això representa?
—Conflicte? No ho creieu pas. Caurà el Govern. Vindrà una concentració republicana amb els socialistes a l'oposició. I el nou Govern donarà l'Estatut, potser més minvat, potser més ample. En definitiva, amic, l'Estatut serveix per a finalitats polítiques. N'hi ha molts que no els importa gran cosa l'Estatut, però pensu que és un moment per a fer caure el Govern.
—Voleu dir? Però, no veuen que juguen amb foc?
—Caram! Sembla mentida que sigueu tan innocent. Sempre poseu les coses en aquest pla heroic... "Quite hierro, quite hierro."
—Jo no crec que si caigués el Govern, perquè les oposicions votessin contra una facultat essencial de l'Estatut, se'n pogués constituir un altre amb aquestes Corts.
—Per què?
—S'ha de creure que la minoria catalana acompanyarà en la dissort el Govern caigut.
—Bah! La història política diu el contrari. Els catalans són gent pràctica, treuen el que poden. A més, en política, són oportunistes. Sempre ho han fet així. Recordeu-vos de l'Assemblea de Parlamentaris.
—Bé, bé! Però ara mana l'Esquerra, que ha combatut sempre aquest oportunisme, com vos dieu. Ells representen precisament el romanticisme polític de l'hora actual i és degut a això que han obtingut el triomf.
—Ningú no pot negar que el Govern està gastat.
—Més que gastat, jo el que veig és que els ministres estan cansats, fatigats, que ja han perdut l'impuls...
—Com vulgueu; una cosa o altra, però que es tradueix en la mateixa conclusió. Fins Azaña...
—No. Azaña, no. El que li passa a Azaña és que es troba, potser, abatut per la incomprensió, pel recel, per les hostilitats i petites intrigues de la política menuda. Azaña no comprèn la política d'aquesta mena i li fa fàstic. Jo crec que, en el fons, es troba molt aïllat, molt sol. I que, de tant en tant, li vénen ganes d'engegar-ho tot a dida.
—Home, no serà tant! A més al Ministeri té persones de gran vàlua i de recta intenció.
—Sí, tot això sí. Però no hi té governants. Per a governar no es necessita ésser un savi. El que manca és nervi polític, serietat, esperit d'assimilació, coneixement dels homes i visió de les coses. Tenir una gran dosi de sentit comú, sobretot. Heus ací un bon ministre: Carner. Un altre, que podrà fer política de partit, però que és un home tot d'una peça: Largo Caballero. Els altres...
—Prieto...
—Sí, però és un escèptic. Parlamentari formidable, home de cor, persona digníssima. Però ell enyorà l'oposició, és home d'oposició... Es sent engabiad, reduït...
—Però, i els altres, tots els altres? Es un Ministeri escollit.
—D'homes escollits pot ésser. De governants, no. A més, estan cansats. Han perdut l'emoció. Ja no serveixen.

DAVANT EL PLET DE CATALUNYA

Azorín parla de la por dels intel·lectuals castellans

A "Luz" publica Azorín un article en el qual comenta la por dels intel·lectuals de Castella davant la necessitat de resoldre el problema de Catalunya. Diu així:
"En 1930 se llevó a cabo también en España una singular confrontación de la leyenda y la realidad. Una treintena de literatos de Madrid se encaminó a Barcelona; iban a Barcelona invitados cordalmente por los literatos catalanes; se iba a ver si la idea que los madrileños tenían del problema catalán caía dentro del mito o era real; había que acordar la idea con la realidad; era preciso cambiar impresiones, de un modo afectuoso, para resolver, en su día, uno de los problemas políticos más antiguos y apasionantes. ¿Qué idea tenían de la realidad los literatos madrileños? ¿Hasta qué punto entre el juicio y la realidad se interponía — como en el caso de los auditores de Palissy — el mito literario? Las reuniones de castellanos y catalanes fueron cariñosísimas. Se trabó entonces una amistad sincera; se creyó que muchos errores y prejuicios quedaban disipados. Y ahora, al cabo de dos años, cuando ha llegado el momento crítico,

decisivo, vemos que la siembra de 1930 fué infecunda. Ahora tenemos un miedo horrendo a la realidad y torramos la cabeza, temerosos, hacia el prejuicio vitando y malhadado. ¿Qué será, lector querido, que el intelectual, que tiene por misión el preparar el cambio, se asusta cuando llega, en efecto, el momento de cambiar? ¿Por qué fenómeno peregrino los hombres que conciben una realidad nueva, al arribar el instante en que esa nueva realidad se presenta, erguida, irrefragable, se sienten tomados de miedo? ... Los intelectuales madrileños que estuvieron en Barcelona sienten ahora miedo ante la realidad. Desde 1850 se viene predicando en España el federalismo, únicamente federativo fué el partido republicano en sus comienzos; dos solos republicanos unitarios había en el nutridísimo grupo de diputados que votó la República en las Cortes Constituyentes de 1869. Libres de prejuicios están, por conocer la historia y ser cultos y eruditos, los intelectuales; avezados está a considerar y preparar el avance humano. Y, sin embargo, llegada la hora de la reali-

Gandhi comunica-va amb els seus partidaris

Damunt la presó evoluciona un avió misteriós

Paris. — Comuniquen de Bombai que, a conseqüència de la vigilància que hi ha prop la presó de Gandhi, s'ha descobert un dels mitjans del qual

es servia el mahatma per a comunicar amb els seus partidaris.

Un avió, tripulat per un hindú, evolucionava tots els dies, a poca alçada, sobre la presó en el moment que Gandhi donava el seu passeig vespertí. Abans d'ahir, com que a l'hora acostumada Gandhi estava al despatx del director de la presó, l'avió tingué d'evolucionar llarga estona, la qual cosa cridà l'atenció del personal, que disparà uns trets sense projectil per tal d'allunyar l'aviador.

L'aviador ha estat invitat a no repetir els seus vols. A més aquests es verificaven precisament damunt els tallers de municions d'un arsenal proper.

dad, dudan y retroceden. Pero si en 1898 sólo unas pocas personalidades se oponían a la pasión tumultuaria de la masa que pedía la guerra con los Estados Unidos, ahora la minoría ilustradora es más copiosa y más intensa. Consideremos que el tiempo ha pasado de 1898 hasta la fecha; meditemos sobre lo que ocurrió entonces. A poco de pasar aquel trance, ya todos veían la enormidad de lo que habían pedido; todos se avergonzaban de su exaltación absurda. Tengamos ahora confianza y esperemos que los más exaltados en estos instantes serán los que más sonrían de su exaltación cuando los años, o simplemente los meses, transeúran."

Declaracions del senyor Domingo

Madrid, 9. — Han estat molt comentades les últimes declaracions del senyor Marcel·lí Domingo.

Els diputats catalans que resten a Madrid aquests dies, entenen derrotista aquesta actitud. El senyor Domingo des del primer moment sembla que ha tingut interès en esvaïr i aplacar tota possibilitat de resoldre el problema de Catalunya.

En canvi altres diputats, singularment els de la minoria maurista felen grans elogis del ministre.

MISERIES DEL TEMPS

Un autor dramàtic anglès, ven llumins pels carrers de Londres

Londres. — Percival M. Sykes, autor dramàtic, que en el seu temps obtingué molts èxits i que era rebut per la millor societat londinenca, ha quedat reduït, als seixanta-dos anys, a vendre capses de llumins pel carrer. I la desgràcia d'aquest home és que, no venent-ne gaires, ha tingut de contraure deutes, i ara els seus creditors l'han portat davant els tribunals. Es d'aquesta manera que s'han conegut les aventures d'aquest autor dramàtic, que la crisi actual va trobar en situació precària. Havia guanyat molts diners amb l'obra El gran silenci, per la qual va rebre la felicitació del Príncep de Galles, i per El visitador i El pobre vell Perkins, obres representades en alguns escenaris anglesos.

Davant del jutge, Mr. Sykes va confessar la seva misèria i va dir que podria pagar a tothom si li donaven facilitats per a dactilografiar la seva darrera obra, que és tan bona com les altres.

El jutge va convèncer els creditors del desgraciat autor d'esperar-se fins el mes d'octubre. Com que s'ha fet molta propaganda amb aquest procés, és de creure que no mancaran teatres i editors a Mr. Percival Sykes, dramaturg a la misèria, capaços de donar l'èxit que desitgen l'autor i els creditors.

Els radical-socialistes i l'Estatut

Madrid. — L'esmena del diputat radical-socialista senyor López Goicochea, a l'apartat del dictamen de l'Estatut que tracta de justícia, i que és encara més restrictiva que la que ha presentat el senyor Ossorio i Gallardo, fou aprovada per la minoria, però ara sembla que alguns diputats, entre ells el senyor Gomari, i molt especialment el senyor Ballester, no hi estan conformes, perquè consideren que és la negació dels més elementals principis d'autonomia.

El diputat senyor Lluhi Vallescà mostrava l'altre dia la seva estranyesa de què tal esmena fos aprovada pel partit radical-socialista, que segueix la inspiració del senyor Marcel·lí Domingo.

Hom fa suposicions sobre aquesta actitud del partit radical-socialista, contrària a la que va marcar el cap del Govern, senyor Azaña, en el seu discurs, en referir-se a aquest extrem del problema.

LA GRAN ATRACCIO DEL CIRC
—L'home que encara no ha perdut confiança en la Liga de les Nacions.
(De "Jugand", de Munich)

INCOMPRENSIÓ O IGNORANCIA

L'ofensiva imperialista contra la llengua catalana

El Negociat d'Estadística de l'Ajuntament de Mataró va trametre dies passats un ofici, redactat en català, a l'Alcaldia de Cehegin, un poble de la província de Múrcia.

Heus ací la resposta del batlle d'aquell poble:
"Recibida su comunicación núm. 2.157, del negociado de Estadística, fecha 30 de junio última, y escrita en idioma no español, he consultado con multitud de políglotas para traducir su contenido, manifestándome éstos unánime informe ser desconocido lenguaje en que es expresa V. S. En su consecuencia, espero que al funcionario encargado del aludido negociado en ese Ayuntamiento le pongan un traductor español o en lo sucesivo envíe comunicaciones por la vía diplomática, con sujeción a las normas del Derecho internacional, si quiere que sus comunicaciones surtan efecto en estas dependencias municipales."

L'autor d'aquesta estúpida resposta, joïós del seu enginy i del seu patriotisme, es va apressar a comunicar el seu gest als diaris.

Diu La Libertad, de Madrid:
"Según nuestras noticias, ayer se recibieron en Madrid dos certificados contra reembolso, dirigido uno al ministro de Checoslovaquia, Quintana, 4, y el otro a D. Juan Pardo Verhè, Alcalá, 167. La dirección en ambos certificados, procedentes de Barcelona, venía escrita en catalán, y sus destinatarios, en uso de un perfectísimo derecho, los han rechazado. Uno de ellos con esta nota: "No lo quiero recibir. Escriban en castellano." Y el otro: "Escriban en español."

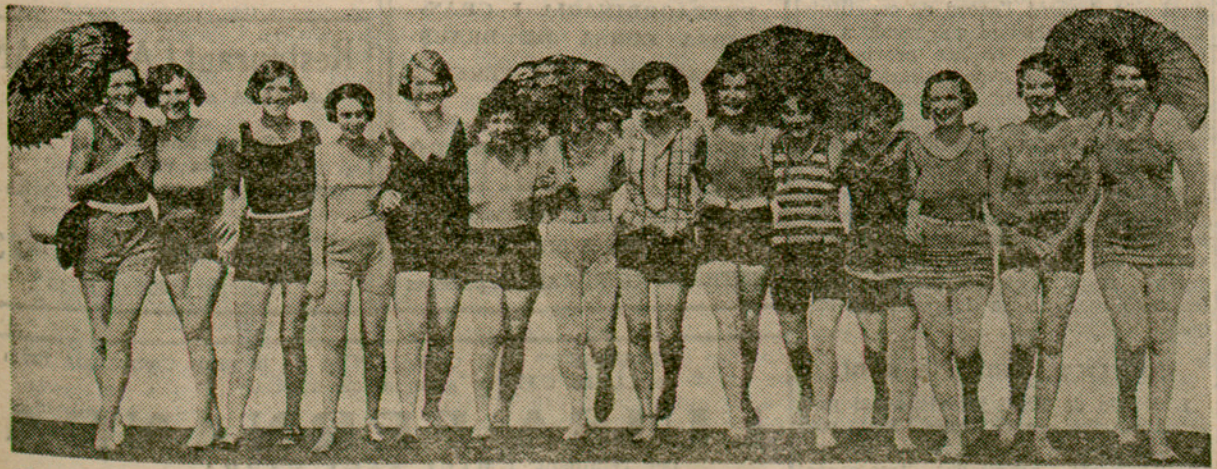
Como se ve, hay catalanes que no necesitan del Estatuto para hacer público desprecio del idioma patrio."

No sabem res del primer destinatari. Quant al segon, per tractar-se d'un català que fins ara no ha amagat els seus sentiments catalanistes, creiem que la nova serà rectificada. Ens doldria molt que no fos així.

Diu el diari del contrabandista March:
"Crece el sentimiento virilmente patriótico que se opone a la artera celada tendida por el separatismo."

"Escriban en castellano"... "Escriban en español"... "No en un lenguaje desconocido".
He ahí en esos tres gritos espontáneos el alma nacional alerta."

En totes aquestes notícies s'hi respira l'odi que certs diaris i bona part de l'opinió de Madrid sent per la llengua catalana. Per a uns, el català "no es español". El fet de contestar els escrits en català amb la vella cançó de "escriba en español" n'és una plena confirmació. La nostra llengua és, per a ells, una parla fàcciosa i rebel. Per a altres, l'escriure en català és "desprejar el idioma patrio". No pot arribar-se més enllà en ignorància de la realitat i en incomprensió obtusa.
Com és possible que ens entenguem?

Una suggestiva visió d'estiu. -- Gentils extres dels estudis de Hollywood, omplint les platges californianes amb les seves rialles i el seu encís